

Onze ogen zijn op U

Er zal een tijd komen, naar het woord van de Heer Jezus, 'dat de mensen het hart zal bezwijken van vrees en verwachting van de dingen die over het aardrijk zullen komen' (Luk. 21:26). Onder de volken zal radeloze angst zijn. Wie zal het tegenspreken, dat we in onze dagen hiervan het voorspel hebben als we zien op de dingen die op de aarde plaatsvinden?

Hoe moet nu de houding van de gelovigen zijn in een tijd van zorgen? We willen de aandacht vestigen op het woord van de Heer Jezus: 'Als nu deze dingen beginnen te gebeuren, ziet omhoog en heft uw hoofden op, want uw verlossing is nabij' (Luk. 21:28). En we willen de tijd van Josafat in herinnering brengen, toen een grote menigte tegen hem en zijn volk ten strijde trok, en de Godvrezende koning twee dingen openlijk erkende: 'In ons is immers geen kracht tegen deze grote troepenmacht die op ons af komt, en wij weten niet, wat wij moeten doen, maar op U zijn onze ogen gericht' (2 Kron. 20:12).

Josafat ging zijn volk voor. Hij zocht het aangezicht van de Heer met smeking en vertrouwen, en vergaderde heel het volk om het met hem te doen: mannen en vrouwen, zonen en kinderen. Allen kwamen bijeen om tot God te roepen in de benauwdheid. Wat een treffende gebeurtenis! Toen klonk het antwoord van de Heer: 'Weest u niet bevreesd en wees niet ontsteld vanwege deze grote troepenmacht, want niet aan u is de strijd, maar aan God. Het is niet aan u in deze oorlog te strijden. Stel uzelf op, blijf staan en zie het heil van de HEERE dat met u is ... Wees niet bevreesd en wees niet ontsteld' (2 Kron. 20:15,17).

Direct na deze woorden boog Josafat het hoofd en heel het volk viel met hem neer in aanbidding voor het aangezicht van de Heer. En zonder af te wachten of de vijand verslagen werd en de moeilijkheden weggenomen werden, prezen zij met luide stem de Heer: 'Loof de HEERE, want Zijn goedertierenheid is voor eeuwig' (2 Kron. 20:21). Het was één vreugdegeroep, een blijde lofzang tot God.

Toen de wachters van de wachttorenen in de woestijn het landschap bekeken, namen zij waar dat de vijanden met een grote slag verslagen waren, waarop in het dal van Beracha, hetgeen vreugde-dal betekent, God werd geprezen en het volk met Josafat aan de leiding naar Jeruzalem trok met luiten en harpen en trompetten tot het huis des Heeren, om Hem Die de uitkomst had gegeven en alle koninkrijken met ontzag voor Hem had vervuld, met grote blijdschap groot te maken.

'In ons is geen kracht' en 'onze ogen zijn op U'. Deze twee dingen zouden ook moeten leven in de Christenheid, bij overheden en onderdanen. De wetteloosheid neemt hand over hand toe. Een grote menigte verheft zich tegen God. In plaats van het evangelie van de genade predikt men vele andere dingen die ons van God en Zijn Woord afbrengen.

Wat zal de rechtvaardige doen, als men zich opmaakt om de fundamenten omver te stoten? Allereerst moeten wij onze eigen onmacht erkennen, want dat laat ons de noodzaak voelen ons op God te werpen. Daarna moeten we de ogen op God richten. Hij is de Almachtige. Hij kan en wil helpen. De grote menigte is voor Hem niets. De Brief van Judas, die de afval van het Christendom beschrijft, begint met de verzekering: '... barmhartigheid, vrede en liefde zij u vermenigvuldigd' (Judas :2).

Het jaar waarin we nu leven, is zo mogelijk nog benauwder dan het vorige jaar. De vooruitzichten zijn nog donkerder. Misschien is dit jaar wel het laatste van de tegenwoordige eeuw. Hoe zwaar worden de levensomstandigheden. Hoe velen die naar de Schrift willen leven en werken, kunnen

het niet. Hoeveel ziekte, sterfgevallen en ongelukken schrikken ons op. Wat zullen we dan doen? Laten we niets verwachten van onszelf of van mensen. Laten we altijd kunnen zeggen: 'Maar onze ogen zijn op U'.

J.N. Voorhoeve